

Russiske regeringsfolk kommer med hård anklage mod Obama og briterne for at puste til flammerne for en global krig

20. okt., 2016 – Ruslands ambassadør til FN, Vitaly Churkin, responderede i går med et skarpt modangreb mod beskyldninger om, at Rusland skulle være ansvarlig for at forhindre, at humanitærhjælp nåede frem til Aleppo, og som var blevet fremsat af USA's viceambassadør til FN, David Pressman.

»Det er ikke sandt«, udtalte Churkin. »Hvorfor nægtede det amerikanske militær at være opstillet langs med Castello-vejen sammen med det russiske militær, for at sikre denne vitale åres nonstop-operation? Hvad er det? Fejhed, eller et ønske om at opflamme lidenskaberne omkring Aleppo, koste, hvad det vil?« Churkin anklagede, at man »kunstigt pustede til konfliktens flammer udefra. Der er et svar til et spørgsmål, der blev stillet i dag, hvem bærer skylden, og det er kendt af hele verden: USA og U.K., som gennemførte en invasion af Irak og, sammen med andre aktører, lancerede en risikabel kampagne, der ikke tog højde for konsekvenserne, for at søge at opnå et regimeskifte i Syrien. For at opnå dette mål skyr de ikke støtte fra åbenlyse terroristgrupper.«

Viceudenrigsminister Sergej Ryabkov talte ligeledes i går for den russiske Duma, hvor han gjorde det klart, at Putin-regeringen ikke vil lade sig kue eller true til kapitulation.

»Hvis USA satser på at indføre yderligere strenge sanktioner [imod Rusland] i modstrid med sund fornuft og ved at se bort fra sine erfaringer, der allerede har været temmelig

smertefulde for dem, så vil vi finde midler i vores værktøjskasse, der vil få en smertelig virkning, især mht. Amerikas stilling i verden.« Ryabkov sagde, at USA fortsætter med at udstede trusler imod Rusland »på daglig basis«, alt imens det »fortsætter sine bestræbelser på at bringe sin militære infrastruktur nærmere til de russiske grænser og danner anti-russiske alliancer med sine europæiske allierede«. Han tilføjede, at Ruslands respons hidtil har været »strengt proportional og passende« og »ikke ledet af følelser«, men at Rusland altid kunne skifte over til »asymmetriske« fremgangsmåder, om nødvendigt.

Dernæst angreb Ryabkov Obama-administrationen for at fremprovokere krig: »Under den nuværende administration, blev [den amerikanske udenrigspolitik] endnu mere arrogant, undertvingende og fokuseret på forsøgene på at gennemtvinge sin vilje over for andre lande ... Det Hvide Hus kan kun bebrejde sig selv for problemerne i mange dele af verden, så vel som for vanskelighederne i relationerne med Rusland.«

»Atom-Ash« Carter har udvidet Obamas atomkrigstrusler i Asien dramatisk

20. okt., 2016 – Under et »2+2«-møde i Washington onsdag mellem de amerikanske og sydkoreanske forsvars- og udenrigsministre, annoncerede Obama-administrationen en betydelig optrapning i atomkrigstruslen mod Kina og Rusland i Asien, under dække af enorme over-kill-forberedelser imod Nordkorea. Ifølge Voice of America onsdag, der citerede kilder i forsvaret og diplomatiet, annoncerede de to nationer

lanceringen af forhandlinger om »udvidet afskrækkelse« imod Nordkorea.

»USA overvejer en permanent deployering på sine baser i Sydkorea af B-1B- og B-52-bombefly, der kan medbringe atomvåben, F-22 Stealth-kampfly, samt atomdrevne ubåde«, sagde VOA.

Mødet etablerede en gruppe på højt niveau for »Strategi for Udvidet Afskrækkelse og Konsultation«, ledsaget af »usædvanligt åbenhjertige, offentlige kommentarer fra de amerikanske hhv. forsvars- og udenrigsministre, om muligheden af en atomkrig, der indledes af Pyongyang på den Koreanske Halvø«, sagde VOA.

Dette må fortolkes som et gennemskueligt påskud til at stramme atomvåben-ringen omkring Kina og Russisk Fjernøsten, eftersom en overvældende respons på et nordkoreansk angreb ikke ville kræve sådanne deployeringer, lige så vel som, at deployeringen af THAAD er rettet, ikke mod Nordkorea, men mod Kina og Rusland.

»Enhver anvendelse af atomvåben vil blive mødt med en overvældende og effektiv respons«, brasede det ud af forsvarsminister Ash Carter, der tilføjede, at Sydkoreas sikkerhed bliver garanteret af »det fulde spektrum af amerikanske forsvarsevner«, hvilket vil sige atomvåben.

Sydkorea var repræsenteret ved mødet af forsvarsminister Han Min-koo og udenrigsminister Yun Byung-se. Yun sagde, Pyongyang nærmer sig »slutfasen af atombevåbning«, hvilket tvinger USA og Sydkorea til at bruge »alle instrumenterne i værktøjskassen« for at forsvare sig og få nordkoreanerne til at »føle panikken krybe ind under huden«. Han sagde dernæst, at Nordkoreas atomvåben og atommissiler er lig med »en dolk mod vore struber«.

Udeladt af diskussionerne var den kendsgerning, som anerkendes af næsten alle, at Obamas Korea-politik, kendt som »strategisk

tålmodighed«, totalt er mislykkedes mht. at afslutte det nordkoreanske atomvåbenprogram – hvilket rent faktisk var hensigten. Ved at lade Nordkorea udvikle atomvåben, gennem en afvisning af at forhandle med dem, har Obama nu fået sit påskud til at forberede krig med Kina.

Kilder i Seoul sagde til *EIR*, at landet flød over med rygter, baseret på den aktuelle intense diskussionsrunde om en amerikansk militæropbygning i området, om, at Obama ønsker at »halshugge« Nordkorea inden sin embedstids udløb.

VOA bemærker, at nogle analytikere erkender, at de atomare affyringssystemer, som deployeres til Sydkorea, ikke giver nogen mening mht. Nordkorea.

»Jeg kan ikke se, hvad man skal med B-52'ere og B-1'ere på halvøen. Det placerer dem inden for rækkevidde af de nordkoreanske kortrækkende missiler og gør dem således mere udsatte, end hvis de var forblevet på [Guam]. De kan flyve til Korea på nogle få timer«, sagde professor i internationale relationer ved Troy Universitetet, Daniel Pinkston, forfatter af »Det nordkoreanske ballistiske missilprogram«. At udstationere sådanne fly og THAAD på den Koreanske Halvø ville være årsag til, at Kina »blev ekstremt oprørt« og til, at regeringsfolk i Pyongyang og Beijing skønnede, at denne fremskudte deployering af sådanne aktiver har til hensigt at afskrække kineserne, sagde Pinkston til VOA.

Carters barske henvisning til en atomar gengældelse forventes at rejse alvorlig tvivl om atomvåben-optionen, sagde Tara O fra CSIS, en pensioneret amerikansk oberstløjtnant i Flyvevåbnet. »Nogen må træffe en beslutning om, hvad en acceptabel pris ville være, hvis vi skal udføre noget som helst ud over retorik«, sagde O til VOA.

Xi Jinping byder den nye relation med Filippinerne velkommen

20. okt., 2016 – Under sin velkomst af præsident Duterte i Folkets Store Hal i Beijing sagde Xi Jinping, at landene var »naboer over havet«, hvis relationer »havde været igennem vanskelige og snoede veje«, men at »håndteringen af uoverensstemmelser i spørgsmålet om det Sydkinesiske Hav gennem dialog og konsultation nu lagde et vigtigt fundament for en sund og stabil vækst i de kinesisk-filippinske relationer«.

»Kina og Filippinerne har haft et fundament for venskab i generationer og ingen grund til fjendtlighed eller konfrontation. Begge parter bør ikke spare nogen indsats for at fremme relationer med godt naboskab«, sagde Xi iflg. *Xinhua* i dag.

»Så længe, begge lande er tilhængere af venskabelig dialog og konsultation, kan Kina og Filippinerne få frimodige udvekslinger af alt, håndtere uoverensstemmelser tilfredsstillende, gennemføre samarbejde og lægge problemer, som er vanskelige at enes om, på hylden for en tid«, sagde Xi.

Xi understregede Filippinernes betydning i udviklingen af den nye, Maritime Silkevej. Kina er villig til at deltage i Filippinernes »opbygning af infrastruktur, som omfatter jernbaner, urban jernbanetransport, hovedveje, havne og andre områder, med det formål at være til gavn for det filippinske folk«.

Xi sagde, at »Kina støtter den nye filippinske regerings indsats for at bekæmpe narkotika, terrorisme og kriminalitet og ønsker at samarbejde med Filippinerne omkring disse områder«.

Xinhua sagde, at Xi havde foreslået, at de to sider til næste år afholdt aktiviteter for at markere 600-året for kongen af Sulus besøg i Kina; et gammelt kongedømme på de filippinske øer.

Dutertes respons var at rose Kina som en stor nation og opfordrede til samarbejde inden for alle områder og tilføjede, at han håbede, at Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) kunne spille en større rolle i Filippinernes økonomiske vækst.

Obamas Amerika har tabt; Kina og Rusland er ved at vinde

Leder fra LaRouchePAC, 21. oktober, 2016 – Kan det undre nogen, at Obama og briterne er synligt apoplektiske over den voksende indflydelse, som Lyndon LaRouches ideer og politikker har fået over hele planeten? Til trods for den farlige cirkusforestilling med det amerikanske præsidentvalg, har halvdelen af planeten – hvis ikke mere – nu bevæget sig uden for Det britiske Imperiums bane og hen imod en ny kurs, der sættes af en økonomisk politik, som styres af LaRouches ideer efter Hamiltons principper sådan, som de kortfattet gives udtryk i hans **Fire Love** fra 2014. Denne fremgangsmåde er nu under hastig udbredelse uden for BRIKS-nationerne som sådan, og kunne blive den politik, som USA selv forfølger – hvilket er Londons værste mareridt.

Tag tilfældet med Filippinerne under præsident Rodrigo Duterte, der i dag i Folkets Store Hal i Beijing for hele verden meddelte, at »Amerika har tabt« og »jeg annoncerer min

separation fra dem«. Han forklarede, at Amerika har tabt både militært og økonomisk, og han sagde til sine kinesiske værter: »Jeg har skiftet over til jeres ideologiske strømningens linje, og jeg vil måske også tage til Rusland for at tale med Putin og fortælle ham, at der nu er tre af os imod verden – Kina, Filippinerne og Rusland.« Dutertes ord modsvares af talrige konkrete, økonomiske aftaler mellem de to lande, som bringer Filippinerne solidt ombord på Kinas politik for Ét bælte, én vej.

Sammenhold disse udviklinger med Obamas knusende nederlag med underkendelsen af hans veto mod JASTA-loven, den tvungne frigivelse af de 28 sider [af den Fælles Kongresundersøgelse af 11/9], den »overraskende« vedtagelse af □□Glass-Steagall i både det Republikanske og det Demokratiske Partis valgplatform – alle formet af LaRouches årtier lange lederskabsrolle, og alt i lyset af hele det transatlantiske finanssystems skrigende bankerot – og man indser, hvorfor Obama er løbet af sporet. Hans administration har drastisk optrappet sin konfrontation med Rusland, som det afspejles i vicepræsident Bidens nylige åbenlyse trussel om at lancere cyberkrig mod Rusland, såvel som også i det vanvid, der finder sted i Syrien. Og Obama bruger nu den orkestrerede koreanske krise til ikke alene at implementere THAAD-missilforsvarssystemet i Sydkorea, men også til at true Nordkorea med atomar udslettelse samtidig med, at han forbereder deployeringen af B-1B- og B-52-bombefly, der kan medføre atombomber, F-22 stealth-kampfly og atomdrevne ubåde til Sydkorea på permanent basis. Dette har kun ét formål: at stramme atomvåben-ringen omkring Kina og Russisk Fjernøsten.

Det er under kriseforhold som disse, at nationen og verden kan gribes af LaRouches idéer og principper.

Tidligere på ugen blev Lyndon LaRouche, i en artikel i *Chicago Tribune*, der omtalte □interviewer Mike McKeons død, rost som en person, »der sagde tingene, som de er«, og som demonstrerede »forud-viden mht. at spotte de politiske

tendenser«. Det vigtigste eksempel, som artiklen citerede, var McKeons berømte identifikation af Lyndon LaRouches afgørende, politiske indflydelse i Illinois før sejren dér i 1986, »længe før mange andre i det politiske etablissement«. Artiklen bemærkede, at McKeons kommentar om LaRouche-bevægelsen på daværende tidspunkt var: »Disse mennesker bør tages alvorligt.«

Ja, så sandelig ...

Foto: Den filippinske præsident Duterte møder Zhao Jianhua under en reception for det diplomatiske korps under indsættelsesceremonien 30. juni, 2016. (foto: Presidential Communications Operations Office)

Lyndon LaRouche: Vi må have Alexander Hamiltons politik i et nyt udtryk for moderne tid

INKL. SÆRTRYK AF ARTIKLEN 'NYT KREDITSYSTEM'.

Lyndon LaRouche udtalte følgende til LaRouchePAC's Komite for Politisk Strategi den 17. oktober, 2016, med henvisning til præsidentvalget:

Der er en politik: Alexander Hamiltons politik, som den udtrykkes nu, i moderne form; det er, hvad vi vil have. Brug mit navn for at understrege Alexander Hamiltons navn som den

person, der bør være den retningsangivende person for hele nationen. Jeg kan udrede det klart; det kan jeg gøre – jeg ved, hvordan det skal gøres. Det gør de fleste mennesker ikke; de hænger fast i fortolkninger.

Han var den ledende skikkelse i amerikansk historie, i dens tidligste del. Og i det tyvende århundrede har jeg været en ledende skikkelse i USA. Jeg siger nu, at Alexander Hamiltons lov, udtrykt i det følgende, i mine **Fire Love**, er det, der må gøres for nationen.

Vi har allerede politikken nedfældet, for vi har loven, der blev fremsat i mit navn for mere end to år siden. Dette er den lov, som bør være den retningsangivende lov, der bestemmer loven for USA som sådan.

Sig Alexander Hamilton; og Hamiltons lov og præstationer er de ting, vi peger på – dernæst bruger vi, hvad jeg har gjort, for lidt over to år siden. Jeg definerede [disse love] *på ny*, hvilket ingen anden person har gjort, undtagen i mit navn. Det er sådan, man skal se på det.

Det, jeg sagde, er meget enkelt. I 2014 fremlagde jeg en sag, den politiske sag, for USA's folk. Det var, hvad jeg gjorde. Ingen anden havde gjort nøjagtig, hvad jeg gjorde. Men jeg har imidlertid ingen garanti for at løbe omkring på ubestemt tid. Pointen er simpelt hen at få en politik, en politik, der i dette tilfældet har eksisteret, og dette skal fremlægges *som politikken*. Det er ikke et spørgsmål om personer som sådan, det er et spørgsmål om at fastslå politikken. Det, jeg gjorde for over to år siden, er nøjagtig, hvad politikken bør være. Hverken mere eller mindre.

Jeg var den person, der fastlagde de »Fire Love«. Og jeg fremsætter disse love som en korrektion, for at korrigere og fjerne de fejltagelser, som er blevet opretholdt eller indført. Og som er fejltagelser. Med andre ord, så er det politikken, der er taget under overvejelse. Og politikken har

en tilhænger. Jeg er den eneste, der udfærdigede erklæringen om Alexander Hamiltons love, som jeg fastlagde dem for over to år siden. Og denne proces trodser alle de former for miskmask, som på det seneste har været i valgprocessen. Punktum.

Jeg har her fremlagt en erklæring. Denne erklæring har sin egen, unikke karakteristik. Det er *denne* fremgangsmåde, der kunne vinde sagen. Det væsentlige er, at USA blev grundlagt på love, der blev skabt af Alexander Hamilton. I den nylige periode af mit liv har jeg været en ledende person med hensyn til at fremlægge dette princip. Man må udtrykke det på en meget ligefrem måde. De love, som vi ønsker at have, er de reformlove, som jeg introducerede på vegne af Alexander Hamilton. Det er måden at gøre det på. Og dette kunne være en lov, som alle nationer kan tage op og anvende.

Ideen var, at Alexander Hamilton var den person, der fastlagde det princip, som USA's love bør hvile på. Og det blev ved navn fremlagt af mig, i den lov, som jeg introducerede for at blive praktiseret som sådan.

Jeg har instrueret kandidatemejerne i det argument, at Alexander Hamiltons program, som defineret i en fornyet form – at det er det, der må introduceres. Så enkelt er det. Planeten har brug for retningslinjer med hensyn til lov. Denne lov må anses for at være den retningsangivende lov, som er Alexander Hamiltons politik, som jeg har tilrådet nationen at praktisere. Det er en løsning, som vil virke.

NYT KREDITSYSTEM

*Denne artikel er et særtryk af et indlæg fra **Schiller Instituttets valgavis nr. 16, efteråret 2013.***

Grundlaget for et samfunds udvikling er ikke penge, men kredit. I det unge USA sørgede finansminister Alexander

Hamilton for etableringen af et kreditsystem, så det valutafattige og gældsplagede USA kunne opbygge sin realøkonomi. På afgørende tidspunkter i USA's historie er man gået tilbage til et sådant kreditsystem for at få nationen på ret kurs.

Danmark kunne på lignende vis skabe billig, rigelig kredit til investeringer i infrastruktur og samfundsøkonomien.

Efter at vi gennem en Glass/Steagall-banksanering har ophævet statens forpligtelse til at indfri bank- og finansverdenens spillegæld for hundrede af mia. af kr. – og fjernet denne gæld fra bankernes regnskaber – vil de tilbageværende værdier i bankerne ikke være tilstrækkelige til at skabe den nødvendige kredit, som økonomien behøver for at fungere. Vi må derfor skabe en ny kilde til kredit. Det kan ske ved en overgang fra det nuværende monetære system til den form for kreditsystem, der, under ledelse af det unge geni Alexander Hamilton, var den afgørende kilde til USA's transformation fra en samling gældsatte kolonier til en supermagt. Det var det amerikanske kreditsystem, der, på trods af, at det undervejs blev saboteret en stor del af tiden, sikrede USA's overlevelse og udvikling. Genindførelsen af dette kreditsystem er ikke blot en absolut nødvendighed, hvis USA skal overleve i dag, men er også et vigtigt forbillede for Danmark og Europa, hvis vi ønsker en lys fremtid, der ikke er afhængig af private finansinteresser og finansmarkedernes velvilje, men som i stedet giver os og andre nationer suverænitet og den frie vilje til at bestemme vor egen skæbne. Det amerikanske kreditsystem er dog en af de bedst bevarede hemmeligheder i såvel offentligheden som den økonomiske faglitteratur i dag, og vi vil derfor i det følgende give et indblik i afgørende aspekter af systemet og de perioder, hvor det, med stor fremgang som resultat, har været anvendt i amerikansk historie.

USA's første nationalbank

Inden for rammerne af et kreditsystem som det, USA's første finansminister Hamilton satte i værk i USA's tidlige år, er finanssystemet knyttet til den fysiske økonomi og gør det derved muligt at styre nationens opbygning med sigte på den fremtidige velstand og produktion. Dette gjorde det muligt for de amerikanske kolonier at sikre USA's faktiske økonomiske uafhængighed, da man havde vundet kampen for sin politiske løsrivelse fra

Det britiske Imperium, i stedet for blot at have politisk uafhængighed af navn. For de amerikanske, grundlæggende fædre betød national suverænitet ikke blot evnen til at drive udenlandsk aggression tilbage og sikre de nationale grænser; det krævede etableringen af et økonomisk system, der var i stand til at sikre den fortsatte udvikling af nationen og dens befolkning ved at begunstige stigningen i arbejdskraftens produktive evne gennem en nationalbank. Allerede i 1781, før krigens slutning, skrev Hamilton til Robert Morris, den finansielle tilsynsførende for Den kontinentale Kongres, og forklarede sin idé: »En Nationalbanks tilbøjelighed er at forøge offentlig og privat kredit. Industri forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og håndværk blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang. Den forvandler begge parters rigdom og indflydelse til en kommerciel kanal til gensidig nytte, der må tilbyde fordele, der er uvurderlige; der mangler et omsætningsmiddel, som denne plan yder gennem en form for skabende evne, der konverterer det, der således skabes, til et reelt og virkningsfuldt handelsinstrument. Det er udelukkende gennem en nationalbank, at vi finder bestanddelene til en sund, solid og gavnlig kredit med sikkerhed i værdipapirer.« Ved Uafhængighedskrigens slutning var den nyligt etablerede nation bankerot. En stor del af koloniernes fysiske økonomi var blevet ødelagt af kampene, og både den nationale regering og staterne befandt sig i en gældsklemme. Alene renterne på den totale gæld beløb sig til mere end hele den indkomst, der forudsås at stå til rådighed for den føderale regering. Akkumuleringen af denne

gæld, oven i den fysiske ødelæggelse, frembød en bister udsigt for den nyligt uafhængige nation og en umiddelbar trussel om landets disintegration, eller endog generobring. Det var umuligt for den nye nation, med den utilstrækkelige magt, som var bevilget Kongressen i Konføderationens Lovparagraffer, at etablere et kreditsystem for at fremme en voksende nationaløkonomi med henblik på at honorere gælden. Robert Morris, Alexander Hamilton, James Wilson, Gouverneur Morris, Benjamin Franklin, George Washington og andre af USA's grundlæggere var enige om, at en ny forfatning var påkrævet, som gav den nationale regering magt til at fuldføre de mål, der var skitseret i Uafhængighedserklæringen. Idet han som finansminister anvendte den nye forfatnings magt, omsatte Hamilton sin idé om kredit i praksis, som således gjorde det muligt at løse den tilsyneladende uløselige krise, hvor USA kun havde en masse gæld i stedet for det guld og sølv, der normalt var grundlaget for en valuta. Han udtænkte en plan for at sætte nationens aktive kapital fra landbrug og industri i arbejde, ved at skabe et finanssystem og en valuta, der var baseret på den fremtidige produktion, snarere end på guld, sølv og monetaristisk gæld. Hamilton arrangerede overførslen af de forskellige koloniernes gæld til det føderale regnskab og forenede den således som en samlet national gæld samtidig med, at han skabte muligheden for, at den kunne honoreres ved at blive knyttet sammen med kredit til nye fysiske investeringer. Begrebet gæld blev således redefineret som værende ikke blot monetaristisk gæld, men gæld blev en del af en proces, gennem hvilken investering i fremtiden skabte nye kilder til rigdom og hermed midlerne til at tilbagebetale denne investering – med andre ord: Det blev en gæld til fremtiden i stedet for en gæld til fortiden. Under Hamiltons kreditsystem blev den nationale gæld til en kapitalpulje, på grundlag af hvilken man kunne investere i opbygningen af den fysiske økonomi. Det, der kunne have været en forbandelse, blev til en velsignelse. Hamiltons system etablerede det princip, at økonomiens og valutaens værdi blev fastsat på baggrund af den produktivitet, der fremkom ved den fremtidige

effekt af kreditten, snarere end de akkumulerede værdier fra fortiden. Benjamin Franklins hensigt om en papirvaluta, der var i overensstemmelse med den produktive omsætning, blev virkeliggjort gennem nationalbankens brug af en kreditvaluta. Det essentielle princip i kreditsystemet var ikke anvendelsen af pengesedler i stedet for guld og sølv, men snarere, at man førte en politik for udviklingen af hele den nationale økonomi, hvor den samlede nationaløkonomis produktive evne derfor understøttede valutaen, da valutaen blev en afspejling af den fremtidige økonomiske vækst.

Fysisk produktivitet

Hamilton skrev i sin »Rapport om Produktion« fra 1791 til Kongressen om virkningerne af sit system: »Det nye system fungerer som en ny kraft til industrifremstilling; det har, inden for visse rammer, en tendens til at forøge den reelle rigdom i et samfund, på samme måde som penge, som en driftig landmand låner til investering i forbedringer af sit landbrug, sluttelig vil tilføre ham reel rigdom.« Hamiltons kreditbaserede valuta satte hele landets aktive kapital i bevægelse. Idet han reflekterede over det system, som han havde konstrueret, skrev han i sin endelige »Rapport om Offentlig Kredit« i 1795: »Offentlig kredit ... er en af hoveddrivkræfterne bag nyttig foretagsomhed og lokale forbedringer. Som erstatning for kapital er det lidt mindre nyttigt end guld og sølv, inden for landbrug, handel, produktionsvirksomhed og håndværk ... En person ønsker at gå i gang med at opdyrke et stykke land; han køber på kredit, og med tiden betaler han købsprisen med produkterne af den jord, som hans arbejdskraft har forbedret. En anden etablerer sig inden for handel; med en kredit med sikkerhed i hans retskafne karakter søger han, og finder ofte, midlerne til, med tiden, at blive en rig handelsmand. En tredje starter en forretning som fabrikant eller håndværker; han er dygtig, men har ingen penge. Det er ved hjælp af kredit, at han bliver i stand til at skaffe værktøjet, materialerne og selv det udkomme, som han

behøver, indtil hans virksomhed har forsynet ham med kapital; og selv da skaffer han, fra en etableret og for øget kredit, midlerne til at udvide sine foretagender.« I Hamiltons »Rapport om Produktion« stadfæstede han det essentielle, økonomiske princip som et fysisk system for produktivitet. Den primære værdimåler er ikke kapital, men de intellektuelle evner, som forøger arbejdskraftens produktive evne. Ligesom Winthrop, Mather og Franklin før ham anskuede Hamilton ikke valuta som rigdom i sig selv, men som regeringens forfatningsmæssige forpligtelse til at fremme videnskabelig opfindsomhed og iværksætterånd. Målet for kreditsystemet var ikke at producere med det formål at få penge, men at bruge kredit som middel til at øge arbejdskraftens produktive evne. Nøglen til Hamiltons løsning var hans enestående forståelse af, at sand rigdom ikke findes i penge. Som han fastslår det: »Produktionen forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og produktionsvirksomhed blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang.« Det var dette, og kun dette, der gav USA's papirvaluta en kreditfunktion.

John Quincy Adams

På trods af succesen med kreditsystemet i USA's første år, lykkedes det efterfølgende for de private finansielle interesser, med centrum i Det britiske Imperium, der afskyede denne konkurrent til deres magt over økonomien, at få svækket kreditsystemet og dets tilførsel af kredit til opbygning af den nationale velstand. Da den første nationalbanks charter udløb i 1811 blev det ikke fornyet, og selv om en ny nationalbank blev etableret i 1816, så kom USA's økonomiske genrejsning først, da Nicholas Biddle blev chef for nationalbanken i 1823. Biddle var glødende tilhænger af Hamiltons idéer og arbejdede under ledelse af økonomen Mathew Carey på at genoprette USA's valuta og fysiske økonomi efter spekulationens hærgen. Under hans ledelse af nationalbanken, som tidligere under Hamiltons, indgik man fremtidsorienterede kreditaftaler snarere end at omsætte den fremtidige,

potentielle rigdom til penge til nutidige betalinger. Det var Biddles princip at beskytte og nære økonomiens langsigtede virksomhed, snarere end at tillade den at blive offer for krav om omgående betaling, især betaling i guld og sølv. Landets økonomi blev i stand til at vokse i forhold til sin potentielle produktionsevne, snarere end gennem kunstig kontrol. Under Biddles embedstid fremmede

Banken, hvad der skulle vise sig at blive en af de mest teknologisk eksplosive perioder i amerikansk historie. I 1824 gennemførte formanden for Repræsentanternes Hus, Henry Clay, en lov om beskyttelsestold for at beskytte amerikansk produktion, sammen med General Surveying Act (Loven om landopmåling), som bemyndigede anvendelsen af personel fra den amerikanske hær til bygning af civile ingeniørprojekter. Med disse love på plads, og med Biddle som bankens leder, var jorden gødet for John Quincy Adams, der blev valgt som præsident i 1825. Før 1820 var der ikke en eneste jernbane, kun få kanaler, en jernindustri, der var brudt sammen, ingen moderne fabrikker af betydning, ingen udnyttelse af dampkraft til industriformål, kun maskiner af træ i fabrikkerne og stort set ingen offentlige skoler. John Quincy Adams' præsidentskab forandrede alt. Man begyndte at bygge kanaler og veje i forceret tempo, hvilket åbnede for bosættelser i den vestlige del af Amerika. Kulminer blev udbygget med byområder, hvilket skabte de store industribyer i Midtvesten. Jernindustrien blev genfødt under toldbeskyttelse, efter mere end et århundredes undertrykkelse siden lukningen af Saugus-jernværket. Tusinder af kilometer af jernbaner blev bygget, med ingeniører fra militærakademiet i West Point som konstruktører af den store Baltimore- og Ohio-jernbane. Seks andre jernbanelinjer blev ligeledes planlagt og udarbejdet. Finansieringen og planlægningen af disse foretagender blev koordineret med føderale, delstats- og lokale myndigheder og USA's nationalbank, der fremmede og styrede hele det nationale program og koordinerede både den offentlige og private, finansielle investering i infrastruktur og industri.

Efterhånden som mere landbrugsjord blev opdyrket, flere fabrikker blev etableret og flere transportnetværk til transport af landbrugsvarer og kul til fabrikkerne blev fuldført, steg mængden af bankkredit, der kunne sættes i omløb, proportionelt, idet den først fordobledes og siden tredobledes i løbet af dette årti. Under kreditsystemets korrekte funktion forvandlede betydningen af gæld. Delstaternes gæld for infrastruktur var ikke længere blot en monetaristisk forpligtelse, men blev betalt af den fremtidige udvikling af industrier. Den gæld, der skabtes til forbedringer i landet, og personlig gæld inden for landbrug og produktion, var ganske enkelt en del af den voksende økonomi under kreditsystemet. De stater, der havde påtaget sig stor gæld for kanaler og veje, planlagde udviklingen af jern- og kulindustrier og nye transportveje for de nye landområders produktion. Disse nyligt udviklede landområder og industrier langs med infrastrukturvejene forøgede indtægterne til op imod ti gange mere end den oprindelige investering.

Påtvungen monetarisme

På trods af den utrolige fremgang under denne genetablering af kreditsystemet lykkedes det Det britiske Imperium, ved hjælp af den yderst effektive britiske agent Aaron Burr og en effektiv brug af pressen, samt en del-og-hersk-praksis i det politiske liv, at skabe et katastrofalt skifte i USA's udvikling. Burr fik etableret en alliance mellem slaveejerinteresserne i syd og finanskredsene under ledelse af Martin Van Buren i nord. Denne alliance fik, ved brug af effektiv populisme, Andrew Jackson indsat som præsident. Under Jackson-administrationen blev der iværksat en intens kampagne for at forære alle statens værdier til forskellige interessegrupper, og efterfølgende brugte man alle lovlige og ulovlige midler for at få stoppet nationalbanken og dens velstandsskabende vækstpolitik. Jackson-administrationens tiltag lykkedes med at få kollapset kreditsystemet og fremprovokerede »Panikken i 1837«, som ledte til en årelang depression. »Markedslovene«

fortrængte det almene vel. Den efterfølgende Van Buren-regering krævede betaling af gæld i nutiden, uanset de fremtidige omkostninger og spildet i fortiden. Gyldige kreditaftaler blev angrebet som ødselhed og årsag til krisen på trods af, at krisen i virkeligheden var skabt med overlæg af dem, der havde styret Jackson-regeringen. Kredit blev erstattet af nedskæringer som middel til at berolige »markedet«, med gældens »rigtige« niveau bestemt på basis af et monetært snarere end et fysisk grundlag. Man prædikede den falske doktrin, at markedet selv ville frembringe det rette udbud og den rette efterspørgsel af produktion uden et overordnet program for nationsopbygning. Snarere end at blive hyldet som en stor Demokrat og »en mand af folket«, bør Jacksons brutale ødelæggelse af nationalbanken ses som et af de største forræderier, der er begået i USA's historie.

✘ **Abraham Lincoln**

Da Abraham Lincoln blev præsident i 1860, var der, aftenen før sydstaternes løsrivelse, ikke færre end syv tusind forskellige valutaer i omløb i USA – en nation, der var håbløst splittet, og hvor Hamiltons forfatningsmæssige føderation næsten var gået tabt. For at redde Unionen var det nødvendigt at genoprette det nationale bank-system. Med de private New York-bankers tiltag for at afskære strømmen af indtægter til finansministeriet ved at ophøre med at købe statsobligationer og blokere for aftaler om udenlandske lån, kom finansministeriets pengesedler i miskredit, hvilket forårsagede en blokering af tilgængelig kredit. For at udmanøvrere denne finansielle krigsførelse imod nationen og finansiere den krig, der skulle redde republikken, etablerede Lincoln en ny, national kilde til kredit. Legal Tender Act (Loven om Lovligt Betalingsmiddel) fra 1862 bemyndigede udstedelsen af »USA's pengesedler« (eller »greenbacks«) med det formål at »finansiere USA's varierende gæld«. Med Kongressens vedtagelse af denne lov tog regeringen atter kontrol over den nationale valuta. Lincolns økonomiske

rådgiver Henry Carey gjorde forbindelsen til den tidligere nationalbank tydelig, idet han i 1868 skrev: »USA's nationalbank gav os ikke en møntvaluta; dens sedler var gangbare næsten pga. samme grundlæggende hypotese, der har gjort de udstedte, lovlige betalingsmidler (under Legal Tender Act) anvendelige.« Lincoln tredoblede statsudgifterne for at finansiere krigen, idet han udstedte 450 millioner i greenbacks. Samtidig gik han i gang med at fjerne de tusinder af separate – og ofte falske – valutaer gennem en reorganisering af national bankpraksis. En stribe love konverterede delstatsbanker til nationale, forenede, lovregulerede enheder, der tillod koordineringen af et nationalt banksystem, som kunne udstede national kredit. Dette landsdækkende banksystem blev grundlaget for genetableringen af en enkelt valuta og genindførte således den af forfatningen bemyndigede føderale kontrol over nationens valuta og finansforhold. Således lykkedes det faktisk for Lincoln at få princippet om offentlig kredit og om en national bank til at genopstå. Men systemet med national kredit kom, som tidligere under Jackson og Van Buren, atter under angreb fra den efterfølgende Andrew Jackson-regering. Finansminister Hugh McCulloch, i samarbejde med den britiske agent og Lincoln-desertør David Wells, indskrænkede helt unødvendigt Lincolns legale betalingsmiddel, i modstrid med industriens faktiske formåen og behov. Den efterfølgende økonomiske krise i 1870'erne, såvel som alle de efterfølgende kriser, som f.eks. efter mordet på præsident McKinley, i perioden 1929 – 1932 samt i dag, forårsagedes af den overlagte ødelæggelse af industriøkonomien og det dermed forbundne kreditsystem.

Franklin Roosevelt

☒ Mordet på Lincoln blev efterfulgt af mordene på to andre nationalistiske præsidenter, James Garfield i 1881 og William McKinley i 1901. Arven efter Hamilton gik atter tabt, og under præsident Wilson blev ethvert tilbageværende levn efter et nationalt banksystem erstattet af det

forfatningsstridige føderale banksystem, Federal Reserve. Langtidsinvesteringer i nationens fremtidige udvikling blev i stigende grad fortrængt af en kultur med hasardspil og vild spekulation. Denne boble eksploderede i krakket i 1929, der markerede den værste depression, som nationen nogen sinde havde stået overfor. Aftenen før Roosevelts indsættelse var arbejdsløsheden på over 20 %, to tredjedele af staterne havde truffet nødforanstaltninger for at lukke deres banker, og industriproduktionen var det halve af, hvad den havde været før krakket. Man kan lære en afgørende lektie af Franklin Roosevelts tilnærmelse til kreditprincippet under USA's første nationalbank. Roosevelt var nødt til ikke blot at reorganisere bankerne, men også etablere et princip om kredit, som ellers ikke eksisterede. Hans regering reorganiserede bankerne, ikke for bankernes skyld som sådan, men for at gøre dem i stand til at operere i den nye sammenhæng med princippet om kredit, som han tilsigtede, med en plan for »Kreditinstitutioner for Industri«, der sluttelig blev til den udvidede Reconstruction Finance Corporation (RFC). Roosevelt anvendte RFC, der var blevet skabt under Hoover for at indfri finansielle institutioner, som et surrogat for en nationalbank, idet han udvidede den kraftigt til sluttelig at yde kredit for, hvad der svarer til en billion dollars i nutidige tal. RFC og lignende tiltag fremskaffede finansieringen til de store projekter på Roosevelts tid, der gennemførtes af sådanne institutioner som Public Works Administration, Works Progress Administration, Rural Electrification Administration og Tennessee Valley Authority (TVA), som sammenlagt gav beskæftigelse til millioner af amerikanere og dramatisk for øgede nationens produktive evne gennem forbedringer i adgangen til elektricitet, navigation, landbrugsuddannelse, ferskvand og transport. Disse projekter kunne ikke være blevet finansieret ved at tage lån og sælge obligationer i et klima med alvorlig økonomisk depression. Regeringen greb snarere ind for at sikre, at projekter, hvis fysiske, produktive resultater mere end ville opveje omkostningerne ved deres konstruktion, ikke blev forhindret på

grund af manglen på tilgængelig kapital, der var nødvendig for deres gennemførelse. RFC-udlån og TVA-lån blev både direkte tilbagebetalt, og kom også indirekte mangefold tilbage gennem statens øgede skatteindtægter, som et resultat af den forøgede produktivitet. Ved at kanalisere kredit over til specifikke projekter var Roosevelt i stand til at sikre, at kredit gik til projekter, som ville give indtægter, snarere end blot at give statslån og hjælp til banksektoren generelt, som præsident Hoover havde gjort det. Roosevelt opnåede et fungerende kreditsystem, hvor en stigende mængde af finanssystemet var knyttet til realøkonomien snarere end til bankerne. De fysiske fremskridt opbyggede den industrielle styrke, der senere gjorde det muligt at imødekomme den omfattende forsyningsmæssige logistik, der var nødvendig for at vinde Anden Verdenskrig. Det ville ikke have været muligt uden Roosevelts tilbagevenden til den amerikanske tradition for et nationalt kreditsystem.

Kreditsystem i dag

USA's økonomi er i de fem årtier, der er gået siden mordet på præsident Kennedy i 1963, blevet lagt i ruiner gennem et skifte fra en national strategi for økonomisk udvikling og promovering af videnskab og teknologisk fremskridt, til en politik, hvor private finansinteresser får lov til at diktere den økonomiske udvikling. Det har nået punktet, hvor Detroit's nylige bankerot blot er symbolet på, hvad der venter mange andre byer og delstater. Ligeledes er USA som nation fanget i en gældsfulde, som man kun kan komme ud af, hvis man genindfører Glass-Steagall og vender tilbage til sit oprindelige kreditsystem, som man har gjort det på afgørende tidspunkter gennem de seneste 230 år. Men USA er ikke det eneste land, der lider under årtiers monetaristisk dårskab. Det gør størstedelen af den vestlige verden også – Danmark inklusive. Vi må derfor lære af det amerikanske kreditsystem,

så vi kan skabe vor egen version af det og dermed sikre, at vi tager magten over vor skæbne ud af hænderne på finansverdenens private finansielle interesser og lægger den tilbage, hvor den hører hjemme: I hænderne på folkevalgte politikere og institutioner, der er underlagt vor nationale kontrol, og som har til formål at sikre det almene vel for såvel os i dag, som for de mange generationer, der forhåbentlig vil følge efter.

Skab kreditter gennem Nationalbanken

Det danske folketing bør vedtage en ny lov, der bemyndiger Nationalbanken til at udstede op til 500 milliarder kroner i nationale kreditter[1], der udlånes til en rente, der kun marginalt overstiger den nationale inflation. Kreditterne kan udlånes til følgende kategorier af projekter:

1) Større infrastrukturprojekter.

Det kan være statsejede, brugerbetalte broprojekter, som f.eks. bygningen af Femern Bæltforbindelsen, Kattegatforbindelsen og Helsingør/Helsingborg-tunnelen. Det kan også være motorveje, jernbaner eller magnettogbaner, samt hospitaler og læreanstalter.

2) Opbygning af højteknologisk potentiale.

Opbygning af produktionssektorer i Danmark, der gør brug af ny teknologi og derigennem skaber et potentiale for øget fremtidig højteknologisk eksport. Det kan f.eks. være opbygningen af en dansk produktion af kernekraftværker, fusionskraftværker eller anden produktion, der involverer kernefysisk forskning og rumforskning. Forskning og produktion af brintbiler og brændselscelleteknologi. Udviklingen af nye keramiske materialer, superledere, nanoteknologi etc.

3) Kredit til nye anlægsinvesteringer i industri og landbrug.

Nationalbanken vil udstede kreditterne og udbetale dem, efterhånden som de behøves for opbygningen af de forskellige

projekter. Projekter af type 1 vil have en tilbagebetalingstid på op til 30-50 år. Disse lån vil administreres direkte af Nationalbanken. Lån af type 2 og 3 vil administreres gennem de lokale banker på vegne af nationalbanken. Kunder, der måtte ønske lån af type 2 og 3, retter henvendelse til deres lokale pengeinstitut, der sammen med kunden laver en plan for projektet. Banken sender så en ansøgning til en kreditkomité under Nationalbanken, der bevilger lånet.

Den lokale bank kan også tilbyde en pakkeløsning, hvor nationalbankkreditten suppleres med en kredit fra det lokale pengeinstitut på kommercielle vilkår. Det lokale pengeinstitut holder øje med projektet og sørger for udbetaling af lånets rater, efterhånden som projektet skrider frem. Det lokale pengeinstitut administrerer også tilbagebetalingen af lånet. Disse lån vil have en tilbagebetalingstid på 3 – 20 år, alt efter projektets omfang. Som modydelse for det lokale pengeinstituts arbejde betaler kunden et halvt procentpoint over nationalbankens udlånsrente, der tilfalder pengeinstituttet.

Alle vore valgaviser/kampagneaviser kan læses her: <http://schillerinstitut.dk/si/category/nyheder/publikation/kampagneavis/>

Læs Alexander Hamiltons originale rapporter her: <https://larouchepac.com/20161013/alexander-hamiltons-four-economic-papers>

[1] Da de af Nationalbanken udstedte kreditter udelukkende udlånes til investeringer, der øger produktiviteten i den danske fysiske økonomi, bidrager de ikke til øget inflation. Hvis man derimod bare pumper penge og kredit ud i økonomien, f.eks. i form af hjælpepakker til finanssektoren, er der en akut fare for inflation.

GDE Error: Requested URL is invalid

Tysk undersøgelse omfavner en forståelse af BRIKS' investeringer i infrastruktur i Hamiltons ånd

19. okt., 2016 – En undersøgelse, foretaget af det Tyske Udviklingsinstitut i 2015, »Finansiering af global udvikling: BRIKS' Nye Udviklingsbank«, konkluderede, at, »med en korrekt forvaltning af sine udlån, og ved at gå i partnerskab med andre, multilaterale udviklingsfonde, vil alene NDB i løbet af ganske få år kunne udstede så meget som \$34 mia. om året i lån til udvikling«.

Dette er mere end en tidobling af de \$2,5 mia., som man har meddelt vil blive udlånt i 2017, ved det netop afsluttede BRIKS-topmøde i Goa, Indien. Dette ville placere NDB på højde med den Europæiske Investeringsbank, der ellers udgør den største, regionale udviklingsbank i verden, med \$32 mia. i infrastrukturinvesteringer i 2012.

Den tyske undersøgelse indeholdt flere formaninger til forsigtighed og retningslinjer for, at NDB skulle kunne opnå disse mål: »Omganget af BRIKS-bankens udlån må være tilstrækkeligt stort til at få en meningsfuld virkning, i betragtning af de fastslåede behovs betydelige niveau. BRIKS-bankens indvirkning må også måles ud fra dens evne til at gennemføre gearing gennem sin medfinansiering af projekter i den private og offentlige sektor.«

Undersøgelsen anerkendte en kerneidé i Hamiltons økonomiske lære: »Statslig kreditudstedelse er det bedste middel til opbygning af en infrastrukturplatform for produktiv vækst: Nationale og regionale udviklingsbanker, så vel som også Verdensbanken, vil være naturlige partnere. Skabelsen af NDB

og AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank) reflekterer også et skift hen imod en større vægt på statslige udviklingsbanker, regionalt så vel som nationalt.«

»Der er voksende enighed om, at statslige udviklingsbanker, der forvaltes hensigtsmæssigt, kan spille en positiv rolle i finansiering af realøkonomien, især i lyset af det private finansieringssystemets begrænsninger mht. dette. Dette er især tilfældet inden for visse sektorer, såsom infrastruktur, hvor der kræves langfristet finansiering, før investeringer bliver profitable, hvilket ofte går ud over de tilbagebetalingsbetingelser, som private banker er villige til at udstede lån under, især i fattigere lande.«

Kort: Viser den fem medlemslande af BRIKS: Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika.

Samarbejde om videnskab model for – samarbejde inden for alle områder!

19. okt., 2016 – Under en delegation fra den tyske delstat Saksens igangværende besøg i Rusland blev en aftale om samarbejde i går underskrevet mellem universiteterne Freiberg og Samara, om forskning i metallurgi. Martin Dulig, Saksens økonomiminister, der leder delegationen, sagde, at aftalen var vigtig, fordi det viser, at, alt imens det kan synes ekstremt vanskeligt at samarbejde inden for andre områder, så er det muligt inden for videnskab.

Putins besøg i Berlin sætter skub i krigspropagandisterne

19. okt., 2016 – Den russiske præsidents deltagelse ved mødet af »Normandiet-gruppen af Fire« i Berlin i aften møder intens misbilligelse fra de mange krigs-fortalere og »NATO-forsvarere« i Tyskland – efter Tysklands ledende massetabloid-avis, *Bildzeitung*s mening, har Merkel simpelt hen en moralsk forpligtelse til at trække en streg og levere en slags overhaling for Putins påståede »brutale handlinger«: tre (!) krige (Ukraine, Krim, Syrien), nedskydning af passagerflyet MH17, bombningen af hospitaler og børn i Aleppo, osv.

En ny propagandaskabelse, Kremlin Watch Monitor, der udgives af Tænk tank for Europæiske Værdier med hjemsted i Prag, havde følgende erklæring: »Vi bruger denne ugentlige anledning med tildeling af Ugens Putin-versteher for at sætte fokus på de mest åbenlyse forsøg, bevidst eller ej, på at være Kremls håndlanger og assistere det med at sprede sine synspunkter i hele Europa. Vi mener, at det på denne ceremonielle måde er nødvendigt at forstå, at, uden disse 'små hjælpere', kunne den russiske misinformations-kampagne aldrig få sin nuværende udstrækning.«

»Den første 'Ugens Putin-versteher' (tilnærmelsesvis 'Putinsympatisør', -red.), som blev valgt af Kremlin Watch Monitors læsere, er den tidligere tyske general i luftvåbnet og tidligere formand for NATO's Militærkomite, Harald Kujat.«

Tænk tankens propagandistteam udgøres for det meste af tjekkiske, slovakiske og polske studenter og universitetsstuderende ved Karlsuniversitetet i Prag. Af særlig interesse i holdets sammensætning er imidlertid Johana

Grohova, en mangeårig, tidligere journalist i Bruxelles for tjekkiske aviser, og også en tidligere pressetalskvinde for tre udenrigsministre i den Tjekkiske Republik. Det passer i sammenhængen, at hun i sit CV selv nævner arbejde for British Council: »Det Britiske Råd er Det forenede Kongeriges internationale organisation for kulturelle relationer«, som organisationen præsenterer sig selv.

Foto: General Harld Kujat, udnævnt til første 'Putin-versteher'.

Kina/Filippinerne: Dutertes besøg i Kina »sprængte boblen med 'Truslen fra Kina'«

19. okt., 2016 – Den filippinske præsident Rodrigo Duterte ankom til Beijing i går aftes til et firedages besøg, som på dramatisk vis omstøder årtiers amerikansk dukkeføring i Filippinerne efter det amerikanskstyrede kup imod den nationalistiske leder Ferdinand Marcos i 1986. Den kinesiske partiavis *Global Times* skrev i avisens lederartikel, at »Dutertes besøg i Kina sprængte boblen med »den kinesiske trussel«, som i fællesskab blev oppustet af [den tidligere filippinske præsident] Aquino og USA.«

Duterte har gjort det meget klart, at han på den ene side ikke vil ofre nogen territorialkrav i det Sydkinesiske Hav, men at, på den anden side, så vil spørgsmålet om suverænitet enten blive helt ignoreret eller blot nævnt i forbifarten, når de to nationer aftaler samarbejde om udvikling, inklusive fælles

projekter inden for fiskeri, olie- og gasudvinding og omkring krigen mod narkotika.

Der er flere end 200 erhvervsledere, som rejser sammen med Duterte, og det forventes, at specifikke projekter inden for handel og infrastrukturudvikling vil blive underskrevet eller igangsat. Som udenrigsminister Perfecto Yasay sagde: »Det kan tage en menneskealder af løse uoverensstemmelser over territoriale krav, men det bør ikke forhindre varmen bånd.«

Kanal New Asia fra Singapore citerede Duterte fra Beijing i dag, om Kinas rolle i Asien, hvor landet kendes som den »asiatiske kæmpe«: »Kina har aldrig invaderet noget af mit land i alle disse generationer. Under den Kolde Krig blev Kina fremstillet som den skidte fyr. Og i alle disse år var det, vi læste i vore skolebøger, alt sammen propaganda, produceret af Vesten.«

Kinas talskvinde for Udenrigsministeriet Hua Chunying sagde til pressen, at Kina med glæde ville løse omstridte spørgsmål »gennem konsultation og dialog. Det er sådan, to venligtsindede naboer bør behandle hinanden. Alle, der virkelig ønsker fred, stabilitet, udvikling og fremgang i det asiatiske Stillehavsområde«, bør byde den nye relation velkommen.

I et interview med Phoenix Television fra Hongkong tidligere på ugen blev Duterte spurgt, om han ville overveje fælles militærøvelser med Rusland og Kina. »Ja, det ville jeg«, svarede han. »Jeg har givet amerikanerne tid nok til at lege med de filippinske soldater.«

Duterte har meddelt, at den seneste fælles øvelse med det amerikanske militær, vil blive den sidste.

Dutertes møder med det kinesiske lederskab er planlagt til torsdag.

Foto: Den filippinske præsident Rodrigo Duterte ankommer til

Beijing den 18. oktober, 2016, til statsbesøget i Kina. [Foto: Chinanews.com]

Sydafrikansk analytiker forklarer betydningen af BRIKS' rolle i Afrika

18. okt., 2016 – I et interview på sidelinjen af BRIKS-topmødet den 15.-16. oktober i Goa, Indien, forklarede direktøren for den sydafrikanske BRIKS-tænketaank, med base i Johannesburg, professor Godfrey Netswera, til Kinas officielle avis *Global Times*, BRIKS' voksende, globale betydning og dens rolle i Afrika. Han kritiserede Vestens »skeptiske« formodninger om BRIKS og sagde, »Vi er ikke overraskede. Vi forventer, at Vesten vil have en meget negativ holdning til denne udvikling. BRIKS er en gruppering, der repræsenterer historisk set marginaliserede samfund – den såkaldte Tredje Verden eller det Globale Syd. ... Gruppen har været i stand til at præstere noget, som andre multilaterale organisationer, der har været etableret tidligere, ikke har, og det er etableringen af BRIKS' Ny Udviklingsbank (NDB). Skabelse af institutioner inden for BRIKS-gruppen er en meget vigtig prioritet.«

Idet han forklarede Sydafrikas rolle som medlemsnation i BRIKS-gruppen, sagde Netswera, »Sydafrika spiller en meget strategisk rolle i BRIKS. Det repræsenterer det afrikanske område. Når BRIKS-nationerne taler, taler de ikke kun for sig selv. De taler for det område, som de tilhører. Sydafrika har god, elementær legitimitet i den Afrikanske Union og på kontinentet til at repræsentere området.« Han fortsatte med at

sige, at »inkluderingen af Sydafrika i BRIKS på afgørende vis vil hæve Afrikas stemme i verden«. I forbindelse med, at Sydafrika har den mindste økonomi blandt de fem BRIKS-medlemsnationer, sagde Netswera, »økonomien er vigtig, men den er ikke den eneste overvejelse.«

»Da BRIKS-grupperingen blev dannet, var der utilfredshed med den måde, hvorpå de andre multilaterale forummer, såsom FN og Verdensbanken, fungerede, og helt specifikt med, hvordan Syden rent historisk er blevet behandlet«, rapporterede Global Times.

Kina: Vi vil løse Filippinernes fiskerettigheder som en ret til livet

18. okt., 2016 – Alle kinesiske aviser har i dag artikler og kommentarer, hvor de byder den filippinske præsident Duterte velkommen til Kina, med hans ankomst i den sydlige del i dag. Duterte skal på torsdag mødes med de kinesiske ledere i Beijing.

Den mest interessante kommentar i *Global Times* rapporterer, at ét af de forventede resultater af møderne vil blive en aftale om at genoprette filippinske fiskerettigheder omkring revet Scarborough Shoal (i det Sydkinesiske Hav). Deres argument er vigtigt: »I løbet af de seneste år er, på trods af den filippinske økonomis hastige vækst, fattigdomsraten steget, og omkring 40 procent af den filippinske befolkning konfronteres med fødevaremangel. Fiskeindustrien har skabt omkring 1,61

mio. jobs for Filippinerne, og data fra FN's fødevarer- og landbrugsorganisation (FAO) viser, at 38,7 % af filippineres indtagelse af animalsk protein stammer fra fisk. I denne sammenhæng sætter mange filippinere lighedstegn mellem 'retten til at fiske' og 'retten til at leve'.

I 2012 sendte den tidligere Manila-regering skibe fra kystvagten til at jage kinesiske fiskerbåde i området væk, men Kina reagerede ved at sende skibe fra sin egen kystvagt, og har siden da holdt filippinske både væk. Med konflikten over suveræniteten sat til side som værende af sekundær betydning, er et samarbejde atter muligt.

Er hensigten med Mosul-operation at sende ISIS-kæmpere til Raqqa for at bekæmpe Assad?

18. okt., 2016 – Ifølge den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov har den amerikanskstøttede operation for at befri Mosul, Irak, fra to års besættelse af ISIS, efterladt en åbentstående korridor ud af byen.

»Så vidt jeg ved, så er byen ikke blevet fuldstændigt omringet«, sagde han her til morgen under en fælles pressekonference med Paraguays udenrigsminister. »Jeg kender ikke årsagen til dette, men jeg håber, det blot skyldes, at de ikke var i stand til, snarere end var uvillige til, at gøre det. Den tilbageblevne korridor skaber mindst risikoen for, at ISIS vil forlade Mosul og Irak til fordel for Syrien. Hvis dette sker, og yderligere ISIS-kontingenter dukker op i

Syrien, hvor vore styrker, på anmodning fra den legitime regering, har været i gang med at operere, vil vi vurdere situationen og vedtage politiske og militære beslutninger. Jeg håber, at den amerikanskledede koalition, som er aktivt involveret i operationen for at indtage Mosul, også vil fokusere på dette.«

Lavrov er ikke alene om at have mistanke om, at USA muligvis har planer for ISIS-kæmperne i Mosul, ud over at slå dem ihjel. *Independants* Robert Fisk rapporterer, at den syriske hær har mistanke om, at det er USA's hensigt at drive ISIS ud af Mosul med det formål at oversvømme Syrien med horderne af ISIS-kæmpere, der vil flygte fra deres irakiske hovedstad til fordel for deres »mini-hovedstad« Raqqa inde i selve Syrien. Fisk rapporterer, at den syriske efterretningstjeneste allerede har hørt om krav fra ISIS' side i den østlige, syriske provins Hasaka, om nye forsyninger af vand og elektricitet i byer, som ISIS kontrollerer dér, som forberedelse til en indstrømning af ISIS-kæmpere fra Mosul. Det samme skete tidligere på året, da byen Fallujah faldt til amerikanskstøttede, irakiske styrker, og mange af ISIS-kæmperne dér flygtede til Syrien.

»Med andre ord«, skriver Fisk, »hvis Mosul falder, kunne hele ISIS' kalifathær blive rettet mod Assad-regeringen og dens allierede – et scenario, der måske ville fremkalde en vis tilfredsstillelse i Washington.«

Tyske banker, nu førende i handel med derivater, bør

vende tilbage til deres rødder

18. oktober, 2016 – En rapport over den globale handel med derivater, med titlen, »Det er her, de tyske banker er de førende i verden – desværre«, viser, at det er presserende nødvendigt at vende tilbage til Glass-Steagall og LaRouches Fire økonomiske Love.

En grafisk fremstilling af de bankejede derivater, der handles i hele verden, viser de fem topnationer inden for derivathandel:

Tyskland: \$881 mia.

U.K.: \$713 mia.

Schweiz: \$478 mia.

USA: \$380 mia.

Frankrig: \$174 mia.

www.themotleyfool.com

De fleste af de tyske derivater handles i London, ikke i Frankfurt.

De tyske forfattere skrev: »Tyske banker har en lang tradition for at støtte realøkonomien. Mange store industriselskaber har gode relationer med de vigtigste banker og kan håbe på bevillinger af kapital til deres vækstplaner. Dette var længe den tyske finanssektors styrke.

De ønskede imidlertid at efterligne de store investeringsbanker i New York og London, med resultater, som, i den umiddelbart forestående fremtid, atter vil berøre os.«

<http://www.wallstreet-online.de/nachricht/9004332-deutsche-ba>

De to paradigmer i stærk kontrast

Leder fra LaRouchePAC, 18. oktober 2016 – I denne uge finder der intense møder mellem europæiske og amerikanske, politiske og militære ledere sted i hele Europa, møder, hvor man diskuterer og planlægger krige – krige i Syrien, i Irak, i Yemen og i Ukraine. Det underliggende grundlag for alle disse forhandlinger er Obamas og Londons hektiske bestræbelser på at få støtte til krig mod Rusland og Kina. Europæiske regeringer og/eller ledende institutioner yder i stigende grad modstand mod dette vanvid, men Obama og hans forsvarsminister Ash Carter er i færd med at planlægge provokationer, som kunne kickstarte en irreversibel proces hen imod krig, og således true selve civilisationen med et atomart holocaust.

Og dog er det således, at det store flertal af verden ser hen til Kina, Rusland og Indien, der **i sidste uge mødtes med deres BRIKS-partnere** Brasilien og Sydafrika i Goa, Indien, hvor de kickstarter, ikke krig, men global udvikling, med højhastigheds-jernbaneprojekter, der forbinder nationer gennem en Verdenslandbro; hvor de underskriver aftaler om opbygning af kernekraft og anden infrastruktur og andet samarbejde omkring rumforskning; og hvor de løfter de mange millioner mennesker i Asien, Afrika og Sydamerika, der er ramt af fattigdom, op til en menneskelig levestandard sådan, som Kina har løftet 700 millioner sjæle op af fattigdom.

Hvilket paradigme vil afgøre menneskehedens fremtid? Den vil, et langt stykke hen ad vejen, blive afgjort af USA. Samtidig

med, at krigspartiet mobiliserer sine kræfter, og i takt med, at det uafvendelige kollaps af Deutsche Banks derivatmættede aktiver spreder panik i det vestlige finanssystem, så undertrykkes Obamaadministrationens ødelæggelse og befolkningens had til Obama og hans klon Hillary Clinton kun delvist af det pornografiske klovneshow, som præsidentkandidaterne opfører, eller som de syge medier promoverer.

Valg til regering, som det forudsås af Amerikas grundlæggende fædre, handlede om mere end at vælge politiske repræsentanter – de udgjorde en periode, hvor intelligente mennesker adresserede og opdragede borgersamfundet omkring de fundamentale principper for naturlig lov og den mission, nationen spiller for verdens fremtid. Det er grunden til, at **Lyndon LaRouches præsidentkampagne** hen over tre årtier har haft en dyb og varig indvirkning på nationen, på trods af relativt få stemmer, og på trods af konstante angreb fra regeringens og mediernes side.

Aldrig i denne nations historie er kandidater blevet så udkældt af befolkningen, som i det aktuelle valg, selv om ingen af kandidaterne i mange tilfælde var kvalificeret til stillingen. Befolkningen har kun ét valg – at stemme for principper, og at mobilisere borgersamfundet til fordel for **LaRouches ideer, hans Fire Love** baseret på Alexander Hamiltons gennemgribende opdagelser, samt en genindførelse af klassisk musik og kultur.

Som Friedrich Schiller sagde, så må vi alle på én og samme gang være patrioter for vore nationer og verdensborgere. På denne måde kan borgere i alle nationer være med i den ærefrygtindgydende opgave, at omstøde Amerikas deroute ned i et britisk imperiehelvede, og bringe denne engang så storslåede nation ind på linje med paradigmet for menneskeligt fremskridt.

Hvad ville Hamilton have gjort? Find ud af det.

Foto: Den russiske præsident og udenrigsminister Lavrov diskuterer med den amerikanske udenrigsminister John Kerry. December 2015. (Foto: kremlin.ru).

Deutsche Bank skal vende tilbage til sine patriotiske rødder i Rhinlands-kapitalisme, formaner redaktør af Focus

Wiesbaden, 16. okt., 2016 – Redaktør for det tyske ugemagasin Focus, Wolfgang Reuter, har i dag offentliggjort forslag, der afspejler Lyndon og Helga Zepp-LaRouches krav fra juli om, at Deutsche Bank skal vende tilbage til den arv, der brat sluttede med det politiske mord den 30. nov., 1989, på formand for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen. Reuter, der er en af Tysklands erfarne, økonomiske journalister, skriver under overskriften, »Tag ansvar for Deutsche Bank«, der også kan fortolkes som »tag banken tilbage«; han beskriver med enkel præcision, hvordan Londons Morgan Grenfell og Wall Streets Bankier-trusts »investeringsbankierer«, blev overtaget af banken og blev til den cancer, der ødelagde bankens tradition med tysk »økonomisk patriotisme«, der havde tjent Tysklands industrielle udvikling siden bankens stiftelse i 1870: »Grundlæggende set var denne aldrig korrigerede afvigelse en

'omvendt overtagelse', en overtagelse fra deres side, som blev opkøbt, og hvor Deutsche Bank som en konsekvens heraf mistede sine rødder.« De plyndrede banken, idet bonusserne på 50 mia. euro, som er blevet udbetalt til dens investerings-handlere siden 1999, udgjorde mere, end denne afdeling nogen sinde indbragte. »Deutsche Bank behøver således ikke støtte til staten, men statens hjælp. For eksempel at gennemføre en løsning med en industriel politik«, som redaktør Reuter så går frem med at skitsere, med spor tilbage til Tysklands udvikling af en socialt bevidst »Rhinlands-kapitalisme« i 1800-tallet, imod Manchester-kapitalismens frihandelsdoktriner.

Reuter er tilhænger af, at tysk industri overtager ejerskabet af en 30 % 's andel af Deutsche Bank, men samtidig skrotter bankens handel med værdipapirer og derivater, om end banken beholder nogle universelle bankaktiviteter. Sådanne forholdsregler ville ikke alene være »en patriotisk handling« ligesom oprettelsen af banken var det, men det ville »desuden være en ny begyndelse, en 'omvendt-omvendt-overtagelse', en troværdig tilbagevenden til dette engang ædle bankhus' rødder«. I et afsnit under undertitlen, »Rhinland-kapitalisme som redning«, peger han på gensidigheden i regeringens og industriens samarbejde, som med det europæiske rumfartskonsortium for Airbus. Tyskland har altid haft gavn af denne metode, »så hvorfor ikke i dag?«

Og, hvis dette ikke gøres, så risikerer banken at blive overtaget af Frankrigs BNP Paribas eller Spaniens Santander. »Bør nationen se passivt til, at dette sker? En lille smule mere selvrespekt og overlevelsesvilje findes forhåbentligt stadig i Tyskland og dets industri.«

Reuter kom til *Focus* fra erhvervsavisen *Handelsblatt* i 2014 og er en ekspert i de intriger, der har udspillet sig omkring Deutsche Bank.

Foto: Alfred Herrhausen, 1988.

Arkitekt bag euro og ECB advarer om umiddelbart forestående krak

16. oktober, 2016 – Otmar Issing, den Europæiske Centralbanks første cheføkonom og en arkitekt bag enhedsvalutaen, har til *Sunday Telegraphs* internationale erhvervsredaktør Ambrose Evans-Pritchard sagt, at hele eurosystemet befinder sig på randen af kollaps, og at det var fatalt fejlagtigt fra begyndelsen, fordi det blev forrådt af politiske hensyn. »Stabilitets- og Vækstpagten er mere eller mindre slået fejl. Markedsdisciplin er elimineret af ECB-interventioner. Så der er ingen budgetkontrolmekanisme fra markeder eller politik. Dette indeholder alle elementer for at fremkalde katastrofe for den monetære union.« Han sagde til Evans-Pritchard, at »nul-bailout-klausulen overtrædes hver dag«, og »ECB har krydset sit Rubicon«. Han beskrev ECB's opkøb af junkværdipapirer som noget, der ville have »været utænkeligt tidligere«.

Issing angreb håndteringen af den græske gældskrise, der begyndte i 2010, med argumenter om, at Grækenland burde have været sparket ud af euroen og givet »generøs støtte«, når de først havde genindført drakmen.

Evans-Pritchard bemærkede, at Issing fremlagde en omfattende dekonstruktion af euroen og ECB i et interview, der for nylig blev udgivet i kvartalsmagasinet *Central Banking Journal*, »Otmar Issing on Why the Euro House of Cards is set to Collapse« (Otmar Issing om, hvorfor euro-korthuset står til at

kollapse). Han advarede om, at ECB og euroen vil forsøge at hutle sig igennem fra krise til krise, men det kan ikke fortsætte ret længe.

Foto: Otmar Issing.

RADIO SCHILLER den 18. oktober 2016: LaRouche stiller op som "skriv-ind"-kandidat i USA's præsidentvalg: Vedtag hans Fire Økonomiske Love

Med næstformand Michelle Rasmussen

N.B. den 25. oktober: Det blev meddelt i går, at vi ikke kører en kampagne for at få amerikanerne til at skrive LaRouches navn ind, når de vælger præsident, men at vi vil intensivere vores kampagne for at få LaRouches fire økonomiske lov vedtaget.

Det, vi har brug for i 2016: Alexander Hamiltons principper og LaRouches Fire Økonomiske Love

Leder fra LaRouchePAC, 17. oktober, 2016 – Den amerikanske præsidentvalgkamp fornedrede tilstand ligger som en tung sten og tynger brystet af, ikke alene det amerikanske folk, men af verden som helhed. Amerikanere rapporterer, at de har »valgstress« i sådanne ekstreme grader, som ellers kun forårsages af de værste tilfælde af økonomisk kollaps og krig.

Medierne, med al deres »meningsløse støj og voldsomme fagter«, demoraliserer bevidst amerikanere med hensyn til deres lands fremtid. De driver med fuldt overlæg deres repræsentanter til at skjule sig i dybe, partiske rævegrave – de samme repræsentanter, der, for blot lidt over en måned siden, var i stand til at forenes i en stor sejr over saudisk/britisk støtte til islamisk terrorisme og nedkæmpe præsident Obamas forsøg på at blokere eller nedlægge veto imod Loven om Juridisk Retfærdighed mod Sponsorere af Terrorismen, JASTA.

Det, som nationen og verden har brug for, er at »vælge principper«: **Alexander Hamiltons økonomiske principper**, på hvilke denne nation blev grundlagt.

Hamiltons økonomiske principper er på ny givet udtryk i Lyndon LaRouches, fra 2014 og fremefter udviklede, **»Fire Love til USA's Redning«**. De udtrykker naturlig lov, anvendt på økonomi.

Dette er i realiteten et internationalt spørgsmål; verden må nødvendigvis vedtage Hamiltons arbejder, og LaRouches Fire Love, sådan, som Kina er begyndt at demonstrere. De transatlantiske landes forskellige »Deutsche Banker«, billedligt talt, er klar til at sprænge det Londoncentrerede

finanssystem gennem en nedsmeltning, og til at sprede en fattigdom, værre end den, krakket i 2008 var skyld i. Truslen om kollaps fører nu til trusler, der kommer fra Obama og briterne, om krig med Rusland.

Det, som vil være i stand til at forhindre dette, er genoprettelsen af økonomisk fremskridt og produktivitet i hele verden. Det var, hvad Alexander Hamiltons principper – på enestående vis – udrettede lige fra USA's grundlæggelse. Som USA's første præsident George Washington i et brev fra 1793 bemærkede, så syntes virkningen af Hamiltons politik »at være et mirakel«, der løftede de nye Forenede Stater ud af bankerotten og til hastig investering og vækst.

Nu anvender LaRouches Fire Love atter Hamiltons principper.

Amerikanske borgere bør indskrive Lyndon LaRouches navn på stemmesedlen ved præsidentvalget for genvedtagelsen af Alexander Hamiltons økonomiske principper således, som LaRouche på ny har udlagt dem.

»Jeg indskriver LaRouche og Alexander Hamilton; lad os få nationen til at vælge de rigtige principper« vil skære igennem de af rædsel slåede spørgsmål, amerikanere stiller hinanden med hensyn til den forestående valgdag. Den eneste mulighed, som USA, og verden, har for at overleve, frembydes af Hamiltons principper, som disse udlægges af LaRouches Fire Love. Så træf da beslutning om fremtiden.

**»Det er ikke livets formål at leve,
så længe man kan.**

**Det er livets formål at skabe en
fremtid for menneskeheden.«**

Rusland forbereder befolkningen på mulig krig

16. okt., 2016 – Hvis forbryderne og tåberne i Obama-administrationen bedrager sig selv med troen på, at de kan fortsætte med at true og provokere Rusland uden, at det får konsekvenser, så indtager den russiske regering et ganske andet standpunkt. ABC News rapporterede den 15. okt., at den russiske regering er i gang med aktivt at forberede det russiske folk på en mulig krig. I løbet af de seneste dage har russiske statsmedier advaret om faren for atomkrig, og en NTV nyhedsudsendelse tog seerne med på en rundvisning i atomkrigsbunkere i Moskva. TV-vært Evgenij Kiseljov rapporterede, at tre russiske missilfregatter er en route til Syrien for at imødegå en potentiel, amerikansk bombekampagne. I begyndelsen af oktober iscenesatte den russiske regering civile forsvarsøvelser over hele nationen og udførte samtidigt tre prøveaffyringer af interkontinentale ballistiske missiler – to ubådsbaserede og én landbaseret.

**Kulturnat:
Schiller Instituttet indtager**

Folketinget: Glass-Steagall, eller kaos!

En delegation på syv Schiller Institut-aktivister indtog Folketinget i forbindelse med Kulturnat 2016. Vores mission var at kræve, at folketingsmedlemmerne:

1. fremsætter lovforslag om Glass/Steagall-bankopdeling, og Lyndon LaRouches tre andre økonomiske love, og
2. stopper konfrontationspolitikken imod Rusland og Kina, som kan føre til krig.

Vi delte os op i to hold og begyndte at finde folketingsmedlemmer i hver deres partiværelse. Da natten var omme, havde vi talt med ca. 25 medlemmer fra alle partier, inkl. fire partiledere samt et par ministre.

Lad det være sagt med det samme – der var ingen, der lovede at fremsætte et lovforslag om bankopdeling.

Men vi advarede dem om, at de må handle nu. Det transatlantiske finanssystem befinder sig i en kritisk tilstand i forbindelse med Deutsche Bank, de italienske banker, de britiske og amerikanske banker, og selve Danske Bank har lige meddelt, at de afskediger mange tusinde medarbejdere. Det er langt værre end i 2007 – 2008, og vi har løsninger. Lyndon LaRouche og Schiller Instituttet har et 4-punktsprogram for en økonomisk genopbygning, med at:

1. afskrive de nuværende finansbobler gennem en Glass/Steagall-bankopdeling;
2. skifte over til et nyt kreditsystem, som ville kunne finansiere ...
3. infrastruktur- og andre investeringer, der kunne øge hele økonomiens produktivitet (energigennemstrømningstæthed), og
4. satse på videnskabeligt og teknologisk fremskridt

Angående krigsfare, så fortalte vi nogle politikere, at selve den tyske regerings rådgiver for Ruslandsanliggender nu advarer om, at det kan komme til direkte krig mellem USA og Rusland. Og et par gange prøvede vi at give dem et andet syn på konflikten i Syrien.

Der var et par medlemmer, som ikke var interesseret i at tale med os.(fn1) Men der var faktisk medlemmer, som lyttede intenst, diskuterede med os og lovede at læse vores materiale, nogle, der sagde, at vi burde kontakte deres finansordfører angående Glass/Steagall-bankopdeling, samt et par stykker, som gerne ville mødes med os. Men de har ikke forstået, hvor kritisk situationen er, ellers ville de handle nu.

Vi kan kun håbe, at danske folketingsmedlemmer, gennem at modtage vores publikationer, gennem vores foretræder for Folketinget og gennem personlige samtaler, har fået et kendskab til Schiller Institutets løsninger, når de, forhåbentlig, beslutter at handle.

(fn1) To af vore folk blev rent faktisk smidt ud af Folketinget, efter, at én af dem et par gange forsøgte at stille et medlem et spørgsmål, som fik ham til at flippe ud, og nogen tilkaldte en sikkerhedsvagt. Et andet delegationsmedlem blev smidt ud ved samme lejlighed, da han kunne identificeres som Schiller Institut-medlem, fordi han havde en Schiller Institut T-shirt på!

BRIKS - topmøde

kræver

multipolær, international orden, afslutning af krig i Syrien og industrialisering af udviklingslande

16. oktober, 2016 – I sit slutkommuniké med navnet Goa-erklæringen, erklærede det 8. BRIKS-topmøde i Goa, Indien, at den fem medlemmer store gruppering var »en indflydelsesrig stemme på verdensscenen, der yder direkte fordele til vore folkeslag« gennem bl.a. nye finansinstitutioner såsom den Nye Udviklingsbank (NDB) og Valutareservefonden, (CRA) (Contingent Reserve Arrangement), **»der yder et væsentligt bidrag til den globale økonomi og til styrkelsen af den internationale finansarkitektur«.**

BRIKS er, understreger Goa-erklæringen, forpligtende engageret til en »omfattende, samlet og beslutsom fremgangsmåde« for at konfrontere de udfordringer, som trusler mod den globale sikkerhed og økonomisk tilbagegang stiller, med henblik på at virkeliggøre »overgangen til en multipolær, international orden«. Sluterklæringen udtrykker BRIKS' forpligtelse over for »international lov og De forenede Nationers centrale rolle, som den universelle, multilaterale organisation, der er betroet et mandat for bevarelse af international fred og sikkerhed, fremme af global udvikling og promovering og beskyttelse af menneskerettigheder«.

Med hensyn til **spørgsmålet om global sikkerhed** understreger Goa-erklæringen, at udvikling og sikkerhed er »indbyrdes tæt forbundne, virker gensidigt forstærkende og er af afgørende betydning for at opnå en vedvarende fred«. Erklæringen afviser indgriben i andre landes interne anliggender og påbyder

»samarbejde, der udelukker udførelse af ensidige, med magt gennemtvungne forholdsregler, der ikke finder deres grundlag i international lov ... vi fordømmer ensidige militære interventioner og økonomiske sanktioner, der krænker international lov ... «

I de specifikke tilfælde med **Syrien** og Nordafrika fastslår erklæringen, at dette er spørgsmål af den dybeste interesse og kræver løsninger »i overensstemmelse med international lov« og i overholdelse af principperne for »uafhængighed, territorial integritet og dette områdes landes suverænitet ... Vi opfordrer alle de involverede parter til at arbejde for en omfattende og fredelig løsning på konflikten, der tager det syriske folks legitime forhåbninger i betragtning, gennem en inkluderende dialog og en syrisk ledet, politisk proces.«

BRIKS-nationerne fordømmer international terrorisme »i alle dens former«, og har aftalt at styrke samarbejdet for at bekæmpe den. Den Islamiske Stat, Daesh og dens forgreninger, udgør »en global og hidtil uset trussel mod international fred og sikkerhed ... Vi opfordrer alle nationer til at vedtage omfattende fremgangsmåder til bekæmpelse af terrorisme ...«

BRIKS-nationerne bemærkede, at den globale, økonomiske genrejsning »går fremad«, men at der stadig er udfordringer. Desuden »har geopolitiske konflikter ... yderligere forværret den globale økonomis usikkerhed«. Erklæringen hævder, at, alt imens monetær politik fortsat vil støtte økonomisk aktivitet, »så kan monetær politik alene ... ikke føre til ligevægtig og vedvarende vækst«. Innovation er af afgørende betydning: »Vi understreger betydningen af **industrialisering og forholdsregler, der fremmer industriel udvikling** som den strukturelle transformations bærende søjle.« I denne sammenhæng aftalte BRIKS indbyrdes konsultation og koordination med hensyn til gennemførelsen af G20-dagsordenen, som blev skitseret på G20-topmødet i juni i Hangzhou, Kina, »for at styrke makroøkonomisk samarbejde, ... så vel som også robust og bæredygtig handel og investering for at drive global

vækst frem ... styrke udviklingslandenes rolle, og styrke international finansarkitektur«.

Goa-erklæringen specificerer, at **kernekraft** vil spille »en signifikant rolle for nogle af BRIKS-landene, mht. at imødekomme deres forpligtelser i forbindelse med Klimaforandringsaftalen i Paris, 2015« og peger på betydningen af »forudsigelighed mht. adgang til teknologi og finansiering til udvidelse af kernekraftkapacitet til civilt brug, der ville bidrage til den bæredygtige udvikling af BRIKS-landene«. (Fremhævelser tilføjet.)

Nøglen til sejr er at overvinde jeres frygt

Leder fra LaRouchePAC, 17. oktober, 2016 – På netop samme tidspunkt, som BRIKS-landenes statsledere mødtes i Goa, Indien, for at planlægge samarbejdet om et nyt paradigme for statsligt samarbejde om store projekter, udsendte præsident Obama vicepræsident Joe Biden for at levere en direkte trussel mod Rusland. Søndag morgen lovede Biden på NBC TV, at USA ville gennemføre et hemmeligt cyberangreb mod Rusland, hvor Obama valgte tid og sted. Russiske regeringsfolk, herunder præsidentens talsmand Peskov, har fordømt disse trusler i de skarpeste vendinger og kalder det den mest direkte trussel om krig siden Cubakrisen i 1962.

Disse trusler kommer fra en præsident Obama, der allerede har utallige menneskers blod på hænderne, gennem sine tirsdags-»dræbermøder« og den uophørlige drone-krigsførelse, som udføres på mange kontinenter – alt sammen uden nogen

forfatningsmæssigt lovlig godkendelse fra Kongressen. Nu er USA åbenlyst engageret i koalitionen krigsførelse mod Yemen, på vegne af saudierne, hvor de udfører artilleribeskydning imod Yemen fra amerikanske flådeskibe i Golfen, netop, som verden viger tilbage fra de åbenlyse saudiske krigsforbrydelser, hvor de går efter civile i bombe-razziaer i Yemens hovedstad Sanaá.

Og det er denne Obama-administration, der beskylder Rusland for krigsforbrydelser i kampen for at fravriste al-Qaeda dets kontrol over dele af den syriske by Aleppo – og som igen truer Moskva med sanktioner. Udenrigsminister John Kerry var i London i søndags, efter to dages møder i Lausanne, Schweiz, om krigen i Syrien, hvor han mødtes med den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov og udenrigsministre fra Saudi-Arabien, Tyrkiet, Qatar, Forenede Arabiske Emirater, Iran, Irak og Jordan. Han og den britiske udenrigsminister Boris Johnson kom ud fra deres møde i London med løfter om at indføre nye sanktioner mod Rusland – medmindre de stopper deres angreb på al-Qaeda.

Obama viderefører den tyranniske arv, der er forbundet med to tidligere Bush-præsidenter, inklusive den George H.W. Bush, som fik Lyndon LaRouches fængsling banket igennem i en hast i det, som den tidligere amerikanske justitsminister (1967-69) Ramsey Clark har kaldt det største tilfælde nogensinde af politisk motiveret anklage på baggrund af falske beviser. Politikkerne under de to Bush-administrationer, og som er blevet endnu værre under Obama, har drevet USA ud i bankerot, udslettet den smule, der var tilbage af det amerikanske sundhedssystem, og kastet millioner af husstande på fattigdommens og den kroniske arbejdsløsheds skrotplads. 93,5 millioner amerikanere i den arbejdsdygtige alder er ikke engang talt med i arbejdsstyrken! Netop i denne måned har 1,8 millioner amerikanske husstande modtaget standardbreve med posten, der informerede dem om, at deres Obamacare-præmier stiger med 50-70 %, alt imens deres dækning er blevet beskåret. Selv tidligere præsident Bill Clinton var fornuftig

nok til offentligt at kalde dette »det mest sindssyge, han nogensinde har set«.

Obama og hans britiske herrer og saudiske partnere er i virkeligheden dem, der er bankerot. Det er deres transatlantiske finanssystem, der er færdigt. Som Lyndon LaRouche bemærkede søndag under samtaler med kolleger, så er den britiske økonomi totalt nedbrudt. De er desperate for at lange ud efter og fremsætte trusler imod Rusland og Kina i håb om, at deres løgne vil få fremdrift. De er bankerot, men farlige.

Kendsgerningen er, at der findes klare løsninger, begyndende med afsættelsen af Obama og den omgående genindførelse af Glass-Steagall. Hele den globale derivatboble, der beløber sig til mere end en milliard dollars, må annulleres. Når disse indledende skridt er gennemført, kan en økonomisk genrejsning omgående lanceres ved at benytte Hamiltons metoder, som det for nylig er blevet præciseret i Lyndon LaRouches Fire Økonomiske Love.

Det første skridt i alt dette er, at førende borgere opgiver deres frygt og tager lederskabet i at bringe Dræberen Obama til fald og igangsætte den økonomiske genrejsning, begyndende med Glass-Steagall. De seneste sejre, hvor Obama er blevet tvunget til at frigive de 28 sider, der fordømmer det saudiske monarki som ophavsmændene til angrebene d. 11. september, samt Kongressens vedtagelse af JASTA-loven, illustrerer den magt, der kan udløses gennem en koncentration af patriotiske kræfter. Det faktum, at Obamas veto af JASTA blev underkendt med et overvældende, tværpolitisk flertal i begge Kongressen huse, er en kraftfuld påmindelse om, at det store flertal af amerikanerne hader Obama og alt, hvad han har gjort og står for. Saudierne forsøger at skjule det knusende nederlag, som de og Obama led i kampen om JASTA, ved at spendere \$100 millioner på lobbyvirksomhed, i forsøg på at fjerne den skete skade. De er dømt til at mislykkes.

Det, der nu er afgørende, er, at det samme niveau af mobilisering af førende borgere, der var aktive i JASTA-

sejren, opretholdes og rettes mod Obama og gennemførelsen af Glass-Steagall og andre foranstaltninger.

Et afgørende træk for JASTA-sejren var Schiller Instituttets kors fire opførelser af Mozarts *Rekviem* i New York City-området på 15-års dagen for angrebene den 11. september. Det indsprøjtede en vital dimension af kulturel optimisme gennem forestillingernes skønhed – på et tidspunkt, hvor den desperate britiske fjende forsøger at begrave enhver kilde til optimisme gennem det pornografiske show, der kaldes præsidentvalgkampen 2016.

Uanset udfaldet på valgdagen, vil nationen og verden som helhed stadig være konfronteret med disintegrationen af hele det britisk-kørte, transatlantiske finanssystem og truslen om krig og kaos. Løsningerne for at forhindre dette kollaps er forhånden, og det er førsteprioritet på dagsordenen. Det er kilden til styrke for at overvinde vore medborgeres frygt og opnå en hårdt tilkæmpet sejr. Det kan gøres.

Foto: Den indiske premierminister, Shri Narendra Modi (midten) i BRIKS-ledernes familiefotografi ved BRIKS-topmødet i Goa, Indien, 16. oktober, 2016. [brics2016.gov.in]

**Obama opgraderer sin
afsindige 'brændte jords
politik'
mht. amerikansk-russiske**

relationer

15. okt., 2016 – Talskvinde for det russiske Udenrigsministerium Maria Zakharova sagde ligeud den 13. oktober, at »den afgående amerikanske administration har forfulgt en 'brændt jords politik' mht. de bilaterale relationer«, en karakteristik, der fortsat bekræftes af det seneste vanvid, der kommer fra Obama-administrationen.

I et interview med NBC's »Mød pressen« den 14. okt., som vil blive udsendt i morgen, sagde den amerikanske vicepræsident Joe Biden, at »vi vil sende et budskab« til den russiske præsident Vladimir Putin, og at »det bliver på et tidspunkt, vi vælger, og under omstændigheder, hvor det vil få størst virkning«, iflg. uddrag af interviewet, som er offentliggjort af NBC. Da Biden blev spurgt, om den amerikanske offentlighed vil vide, at et budskab er blevet sendt, sagde han, »det håber jeg ikke«. Biden sagde også, at han ikke er bekymret for, at amerikanere vil stille spørgsmålstegn ved resultatet af afstemningen den 8. november, fordi Rusland ikke har evnen til »fundamentalt at påvirke valget«.

En trykt nyhed, der blev publiceret af NBC den 14. okt., fylder billedet bag Bidens trusler ud, under overskriften, »CIA forbereder et muligt cyberangreb imod Rusland«. NBC's eksklusive rapport citerer unavngivne amerikanske efterretningsfolk, der siger, at »Obama-administrationen overvejer en hemmelig cyberaktion imod Rusland som gengældelse for angivelig russisk indblanding i det amerikanske præsidentvalg«. (Bemærk, som Zakharova også sagde, at man ikke har forelagt nogen beviser på, at Rusland skulle stå bag et hackerangreb mod det Demokratiske Parti og Hillary Clintons computere.)

NBC rapporterer, at CIA har fået til opgave at forberede muligheder for vidtrækkende, hemmelige cyber-operationer, der har til hensigt at »sætte i forlegenhed« og »chikanere«

lederskabet i Kreml. De hev pensionerede admiral James Stavridis frem for at sige, at USA kunne »afsløre Putins og hans associeredes finansielle affærer«, inkl. pengeoverførsler til offshore-konti.

Dernæst nævner NBC-historien to tidligere CIA-ansatte, der hælder en spand koldt vand ud over hele den vanvittige plan. De fortalte NBC, at Det Hvide Hus har en lang historie for at give CIA opgaver med at forberede sådanne muligheder, men hver gang er de blevet opgivet. »Hvis man har til hensigt at bryde ind i deres netværk, så kan vi gøre det, men spørgsmålet bliver så, at de kan gøre værre ting mod os på andre områder.« De tilføjer: »Ingen af mulighederne var særlig gode, og vi mente heller ikke, at nogen af dem ville være særligt effektive ... vil man have Barack Obama til at udstede ugyldige checks?« Tidligere vicedirektør for CIA, Mike Morell, tilføjede: »Fysiske angreb mod netværk er ikke noget, USA ønsker at gøre, for vi ønsker ikke at skabe præcedens for, at andre lande gør det samme, inkl. imod os.«

»Bankierer, der skulle have været sendt i fængsel, er atter i færd med at ødelægge økonomien«
EIR-interview med den

japanske økonom Daisuke Kotegawa. Dansk udskrift

Kotegawa var ansvarlig for den gradvise afvikling af mange af de japanske banker under den asiatiske krise i 1997 og diskuterer her forskellen mellem den måde, hvorpå Japan adresserede de bedrageriske bankpraksisser, der førte til bankernes krise, versus, hvordan Vesten har gennemført en bailout (statslig redning) af de kriminelle, der var ansvarlige for krakket i 2007-08.

Download (PDF, Unknown)

Italien vil sende 140 tropper til Letland

15. okt., 2016 – I går meddelte det italienske Forsvarsministerium, at Italien vil sende 140 tropper til Letland som et led i de aftaler, der blev indgået ved det seneste NATO-møde Warszawa. Selv om udenrigsminister Gentiloni insisterede på, at dette ikke er et aggressivt træk vendt mod Rusland, ser mange italienere det – og selvfølgelig russerne selv – som et aggressivt træk.

Talskvinde for det russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, svarede, på et spørgsmål fra det italienske nyhedsbureau ANSA, at »NATO's politik er destruktiv. Alliancen

er engageret i at opbygge nye linjer, der skiller Europa, i stedet for at opbygge dybe og solide relationer med godt naboskab.«

Oppositionsavisen *Il Giornale* sammenlignede ironisk beslutningen med Mussolinis Ruslandskampagne i 1941, ved at publicere en artikel med hovedoverskriften: »Italienske soldater imod Putin: Renzi trækker os ind i Ruslandskampagnen.«

Foto: Fra militærøvelsen Zobens 2016, der fandt sted i Letland 24. – 25. sept., 2016, med deltagelse af amerikanske, lettiske og litauiske soldater.